

Thee met problemen

Barbara de Visser

Barbara de Visser

ISBN: 9789402123432

Omslag door Barbara de Visser

Copyright

Bedankt voor het oppakken van dit avontuur. Zowel het verhaal als het schrijven van dit verhaal was een avontuur. De vele keren dat ik dit boek heb herschreven heeft alles zo veranderd, dat het originele verhaal bijna niet meer terug te vinden is. Toch ben ik zeer blij met alles wat in dit boek staat. Het verhaal is met de schrijver mee veranderd.

Om dit boek werkelijkheid te maken, heb ik niet alleen tijd en mijn eigen koppigheid te danken. Iedereen die mij heeft gesteund, die de tijd heeft genomen om de vorige versies te lezen en iedereen die het aandurfde om mij feedback te geven over hetgeen wat ze hadden gelezen. Jullie zijn geweldig en ik hoop dat jullie je ideeën terug zien in dit verhaal.

1. De Witte Lotus

Het was rustig in het kleine dorpje. Een kalme lentebries streek over het bedauwde gras en een paar bewoners van het dorp liepen op hun gemak naar hun bestemming. De kerkklok luidde één keer, de stilte voor korte tijd verbrekend. Het dorp was al oud. Het was bijna opgeslokt door de dichtstbijzijnde stad. Echter, de bewoners van het dorp hadden nog steeds hun eigen gebruiken en vonden het stadse leven maar druk. Een riviertje, dat de bijnaam de Hondeplas had gekregen, scheidde de dorpshuizen met de flats van de stad. Aan de andere kant was het dorp omzoomd met bos. Waar eerder een kern was gevormd door een kerk, was het gebouw lang geleden afgebrokkeld en vervangen door een park. Een nieuw gebouwde kerk stond aan de rand van het dorp, groot genoeg om een dertigtal mensen comfortabel te laten zitten. Meer stoelen waren in deze tijd ook niet meer nodig. De meeste winkels hadden zich om het parkje gevestigd. Het waren kleine, meestal gespecialiseerde winkeltjes. Zo bestond de kern uit onder andere een fietsenspeciaalzaak, tuinmeubelenwinkel, klein restaurant, tearoom en biologisch winkeltje. Een paar minuten fietsen konden de bewoners leiden naar de bibliotheek, het gemeentehuis, het buurthuis dat ook dienst deed als postkantoor en een kleine benzinepomp. De rest van het dorp bestond uit kleine huisjes en boerderijen. De stad bood de mensen de grote ketenwinkels. Voor de reguliere boodschappen moest iedereen naar de megasupermarkt in de buurt. Deze grote supermarkten en megawinkels maakten het lastig voor de kleine zaakjes om zich staande te houden, dus was de maandag stil in het dorp.

In feite was er maar één zaak open. Op het raam van de tearoom stond in sierlijke witte letters: *De Witte Lotus*. Erachter stond een jonge vrouw verveeld naar buiten te staren. Ze blies een wilde bruine krul uit haar gezicht en zuchtte. Haar ogen dwaalden over het licht wuivende gras. Een wat oudere vrouw liep voorbij met haar hondje en zwaaide vriendelijk. De ander stak enkel haar hand op als antwoord. Toen keek ze weer verveeld naar buiten. De wolken maakten speelse schaduwen op het gras waar ze op uitkeek. In de zaak was heel zacht klassieke muziek op de achtergrond te horen. Het geluid van de viool en piano werd gecombineerd met het getik van een grote koekoeksklok, die in de hoek stond. Ze zuchtte weer.

Plotseling werd de sfeer doorbroken door een geluid van brekend porselein.

“Hattea!” riep een mannenstem uit de keuken.

“Ja pap?” riep de jonge vrouw terug. Ze bleef rustig naar buiten kijken.

“Kom eens hier.”

Wat is er nu weer aan de hand? dacht ze.

Hattea keek achterom de zaak in en zuchtte. Ze stond op, streek haar grijze schort glad en liep naar de deur. Ze moest zich langs verschillende stoeltjes en tafeltjes wringen, voordat ze in de buurt was van de deuropening, die toegang gaf naar de

keuken. De geur van versgezette thee, kruiden en pasgebakken koekjes vulde haar neusgaten. Ze liep door het kralengordijn en naar haar vader, die met wilde bewegingen melk van de stenen vloer probeerde te deppen.

“Wat is er?” Haar ogen gleden naar de scherven, “Wat is er gebeurd?”

“Ik was iets te enthousiast,” antwoordde haar vader, terwijl hij de natte chaos weg gooide, “Ik stopte per ongeluk de melkkan van de tafel.” Zijn blonde haar stond wild van het vele doorhalen met zijn handen, maar zijn lichtblauwe ogen waren vrolijk. Hij liep naar de keukentafel. Hij had hetzelfde grijze schort voor als zijn dochter, met hier en daar een schroeivlek en spetters melk.

“Kijk hier eens naar,” hij overhandigde haar een blaadje, “En, vertel me eerlijk wat je ervan vindt.” Het blaadje stond vol gekrabbeld. Haar vaders priegelige handschrift was meerdere malen doorgekrast, of verbeterd. Hier en daar stonden kringen om zinnen, of was het onderstreept.

“Waar moet ik naar kijken?” vroeg Hattea, toen ze naar de zee van woorden keek. “Hier,” zei hij snel en hij wees naar een zin, in een hoekje van het papier. Er stond:

Grijp ze voor ze weglopen!

Onze peperkoekmannen blijven niet liggen.

Gratis peperkoekman bij elke pot thee of ons theemelange!

Hattea keek op en fronste lichtjes. Haar bruine ogen ontmoetten die van haar vader.

“Wat vind je ervan?” vroeg hij enthousiast, “Als dat geen klapper is, gaan schrijftafels vliegen.”

Hattea twijfelde. “Nou,” begon ze voorzichtig, “Ik denk dat een peperkoekman niet zo in is tegenwoordig. En dan kan het niet bij alle soorten thee. Ik bedoel, gaan we echt een peperkoekman geven bij een pot bosvruchtenthee?” Ze grinnikte kort. Het enthousiasme stroomde uit haar vaders gezicht. De twinkeling in zijn ogen verdween voor een paar tellen en Hattea stopte gelijk met grinniken.

“Oh,” zei hij alleen. Hij keek weer naar de zin op het papier en zuchtte.

“Maar misschien heb ik het mis,” zei Hattea snel. We wapperde met haar handen om aan te geven dat haar opmerking niet serieus hoefde te worden genomen. “Er zijn genoeg mensen zonder smaak. En dan heb ik het niet over die mensen die niet weten...”

“Hattea,” zei haar vader scherp, opeens in de rol van ouder schietend. Hattea stopte direct met de zin en keek naar de grond. Haar vader had weinig woorden nodig om Hattea te vertellen, wanneer ze te ver ging. Ze plukte beschaamd aan haar oranje rok.

“Ik denk gewoon, dat het niet de beste combinatie is,” zei ze zachtjes, “Maar dat het niet zoveel uitmaakt voor de klanten.” Haar vader keek nog even streng naar zijn dochter, voordat hij weer glimlachte.

De bel van de zaak rinkelde en de zaak vulde zich met stemmen. Hattea en haar vader keken even om en weer naar elkaar.

“Ga jij maar,” zei haar vader. Hij wuifde haar weg en Hattea liep snel naar voren. Er waren twee dames met drie kleine kinderen naar binnen gekomen. Ze hadden het blauw geverfde tafeltje bij het raam bezet en de twee oudste kinderen renden om de felgekleurde stoelen en tafels. De kleinste was vastgeketend aan de buggy en keek alsof het elk moment kon ontploffen. Hattea keek op de klok. Het was half twee. Ze veegde een denkbeeldig stofje van haar groene shirt en liep naar het tafeltje.

“Dames, een zeer goedemiddag,” begon ze. Op hetzelfde moment vond de jongste het tijd om het op een krijsen te zetten. De vrouwen kletsten verder, terwijl één van hen zich voorover boog en een knuffel voor het hoofd van de baby zwaaide. Niemand lette op Hattea.

Hattea rechtte haar rug en begon opnieuw.

“Goedendag. Welkom bij de tearoom de *Witte Lotus*.” Het gekrijs zwakte iets af, maar nu was één van de loslopende kinderen tegen een stoel aan gelopen. De stoel waartegen hij was gevallen, wankelde gevaarlijk heen en weer, maar bleef staan. Het kind viel met een bonk op de grond en begon te jammeren. De dames keken even om, maar gaven er geen aandacht aan. Hattea probeerde de chaos onder controle te krijgen en begon opnieuw. “Ik ben Hattea Theophilus.” De vrouwen negeerden het gevallen kind en bleven met elkaar kletsen. Hattea keek even naar de keuken voor hulp, maar haar vader was druk bezig en merkte haar smeekbede niet op. Hattea schraapte haar keel en probeerde het voor de laatste keer: “Waarmee kan ik u van dienst zijn?”

“Och lieverd, doe ons maar een pot thee en wat lange vingers voor de kleine,” zei de langste, die nog steeds probeerde om de baby te kalmeren. Hattea verstarde even, maar hervond zich.

“Natuurlijk. En wat voor thee had u gewenst?” Niemand nam de moeite om te kijken in het zorgvuldig verzorgde menu, waar alle theemelanges in stonden, met tips welk gebak of koekjes er het beste bij paste. Hattea had er maanden aan gewerkt.

“Gewone thee, lijkt me. Niet Hilda?”

“Gewone thee is prima,” antwoordde Hilda. Het kind op de grond was inmiddels opgekrabbeld en duwde het andere kind tegen één van de tafels aan, die nu gevaarlijk begon te wiebelen. Het andere kind begon nu te huilen.

“Frederik!” schreeuwde de vrouw die Hilda heette boven het lawaai uit. Ze liep naar de twee kinderen en gaf ze beiden een oorvijs, waardoor het gehuil alleen maar erger werd. De andere vrouw richtte zich even op.

“En dus wat lange vingers erbij, alsjeblieft.”

Haar vader stond vragend bij de bak met theeblaadjes, schep in de hand.

“En?” vroeg hij.

“Een pot gewone thee,” zei Hattea langzaam, “en wat lange vingers.” Haar vader keek Hattea medelevend aan, maar glimlachte bemoedigend.

“Komt goed, kleine krekkel,” zei hij, terwijl hij haar een schouderklopje gaf, “Ga jij maar vast de bloemen schikken, zodat we Madame Lavender weer blij kunnen maken. Hattea gaf een vals glimlachje en begon aan de grote stapel bloemen, die klaar lagen. Het waren tulpen. De glazen vazen stonden glanzend ernaast. Het was zo routine geworden, dat Hattea bijna niet nadacht over wat ze aan het doen was. Ze begonnen ’s ochtends met het maken van verschillende koeken en gebak, terwijl de meer gewone lekkernijen werden bezorgd. Ze zetten de stoelen en tafels klaar en op maandag werden verse bloemen gebracht. De vaste klandizie kwam op gezette tijden en Hattea en haar vader wisten precies wat ze wilden bestellen. Zo ging het al jaren. Hattea sneed de stelen snel en resoluut schuin af, precies twee centimeter van de steel. Ze had eindeloos ge oefend, totdat ze dat kon. Het zorgde ervoor dat de bloemen de rest van de week goed bleven. Net zoals ze alle thee die ze schonken had gemaakt en geproefd, totdat ze aan de geur kon raden welke ingrediënten erin zaten. Hattea wist alle rituelen, had zelfs het Japanse theeritueel onder de knie en wist precies welke lekkernijen een thee beter maakte, of juist slechter. Helaas dacht niet iedereen zoals zij. In gedachten verzonken besefte ze bijna niet, dat ze in haar eigen vinger sneed.

De rest van de dag verliep als alle andere dagen. De vaste klanten kwamen en gingen weer. Madame Lavender, de bibliothecaresse en parttime waarzegster van het dorp, kwam elke dag voor een kop jasmijnthee en een gebakje. De *Witte Lotus* was ook haar plek waar ze klanten voor haar waarzeggerij ontving. Ze stond erop dat Hatteas vader haar serveerde, zelfs al was het soms druk in de zaak.

“Je bent een aardige meid, Hattea,” zei madame Lavender dan, haar langwerpige hoofd heftig schuddend, “Maar je aura is verkeerd. De theeblaadjes gaan zich tegen mij keren, als ik door jou bediend wordt.” Ze vertelde echter nooit waarom Hatteas aura verkeerd was. Op een rustige dag had ze erop gestaan om Hatteas hand een keer te lezen en Hattea had ongelovig geluisterd naar al haar gepraat over knappe vreemde mannen en hoe geweldig haar toekomst eruit zag.

“Jouw talent voor rituelen zal je nog van pas komen in de toekomst,” had Madame Lavender de sessie afgesloten. Hattea had vriendelijk gelachen en was het meeste vergeten. Hattea haalde haar schouders op bij Madame Lavenders vreemde gedrag, maar het knaagde wel aan haar.

Verkeerde aura, dacht ze soms zuur, *Waarom heb ik een verkeerde aura?* Ze probeerde alles zo goed mogelijk te doen. Wie anders dan Hattea kon de thee zo serveren, dat er geen druppel werd gemorst? Wie kon, net zoals Hattea, alle ingrediënten voor een recept tot een tiende gram afwegen? Ze wist zeker dat niet veel mensen haar dat konden nadoen.

Een andere vaste klant was de beste vriend van Hatteas vader, Marc O’Hare. Hij was de directeur van de megasupermarkt *Wondersale* genaamd, maar kwam elke dag speciaal naar *de Witte Lotus* voor een kop thee en een zak versgebakken gemberkoeken. Het had zijn figuur niet zo goed gedaan, tenzij rond een gewild figuur was.

“Hoe gaat het nu met de zaak, Peter?” vroeg hij zoals elke dag aan Hatteas vader, terwijl hij het derde suikerklontje in zijn thee liet plonzen.

“Het kan beter, Marc,” zei Hatteas vader, die nogmaals een hand door zijn haar haalde, “We proberen van alles om het weer wat beter te laten lopen. Ik neem aan dat in de zomer het weer drukker wordt, met al die gasten van de stad. Maar op dit moment hebben we maar twee andere klanten gehad, naast de raven.”

De raven was de naam van de vaste klandizie. Hatteas vader had die naam gekozen, omdat ze gewoon geen schrijftafels waren. Dit soort vreemde uitspraken, die haar vader luidkeels verluide, had te maken met de oneindige liefde van de familie voor het verhaal van *Alice in Wonderland*. Het boek had in elk gezin van de Theophilus familie een ereplaats in de boekenkast en werd aan alle kinderen voorgelezen. Generaties lang werd er in de familie Theophilus gefluisterd over andere werelden, al was dat nu meer als sprookje dan dat het echt werd geloofd. Sommige oudere leden van de uitgebreide familie meenden dat de Gekke Hoedenmaker was gebaseerd op een oud familielid. Deze was op een dag uit het toenmalige landgoed verdwenen, zijn vrouw en dochter berooid achterlatend. De enorme voorliefde voor het verhaal had ook geresulteerd in familiegezegdes die vooral over raven, thee, tijd of schrijftafels gingen. De rest van het dorp was hier inmiddels aan gewend, hoewel niet altijd duidelijk was wat het gezegde precies betekende.

Meneer O'Hare knikte instemmend.

“Ik snap wat je bedoelt Peter,” zei hij, “Ik hoor van velen dat de klandizie moeizaam op gang komt. Maar het wordt snel warm. Dan komen ze wel. En anders vind je er wel wat op.” Hij stootte Hatteas vader aan en knipoogde. “Bij mij kan je anders altijd terecht met je gemberkoeken.” Hatteas vader lachte een klein lachje en begon weer in zijn notitieboekje te schrijven.

Nadat meneer O'Hare was vertrokken, was het weer stil in *de Witte Lotus*. Het was al halverwege de middag en Hattea en haar vader maakte hiervan gebruik om alvast wat spullen op te ruimen en de administratie op orde te brengen.

“Wat vind je hier van?” vroeg haar vader, terwijl hij Hattea en hemzelf een kop thee inschonk, “Wees geen dodo, haal hier uw...” Hier was hij weer stil.

“Coco?” opperde Hattea, “Het rijmt.” Ze verkochten naast thee en gebak ook chocolademelk. Echter geen koffie. Haar vader schudde zijn hoofd.

“Nee, dat is niets. Sorry krekkel.” Hattea haalde haar schouders op en ging weer verder met de administratie.

Om half vier rinkelde de bel weer en een donkerharige jongeman stond in de deuropening. Zijn blauwe ogen keken nieuwsgierig de ruimte door. Hij was gekleed in een donkerbruin pak met lichtblauwe bloes, waardoor zijn gebruide huid extra opviel. De bel liet Hattea en haar vader omkijken van hun kopje thee.

“Hallo Niles,” riepen Hattea en haar vader in koor.

“Een fijne goedemiddag beiden,” zei Niles met een buiging. Toen glimlachte hij breed.

“Je bent vroeg,” zei Hattea, toen ze op de koekoeksklok keek.

“Het verkeer reed goed door,” antwoordde Niles. Hij keek rond. “Het is stil hier. Waar is iedereen?”

“De tijd van het jaar,” zuchtte Hatteas vader, “Schrijftafels moeten nog botten.”

“Dat betekent, dat de toeristen uit de stad het nog te koud vinden om hier naar toe te komen,” legde Hattea uit, toen ze Niles gezicht zag, “Maar vandaag ging het wel.” Niles knikte begrijpend en ging naast Hattea zitten.

“Maar jullie hebben wel wat klanten gehad, neem ik aan.”

“Een paar,” antwoordde Hattea. Ze vertelde hem over de paar klanten. Opeens sprong Hatteas vader op.

“Niles, wacht even.” Hij sprintte naar de keuken en was even later terug met het overvolle beschreven vel papier. Hij schoof het vel onder Niles’ neus. “Wat vind je hier van? Het is de regel over peperkoekmannen.” Niles keek naar het vel papier. Hij hield het wat dichterbij, om het beter te kunnen lezen en hief een wenkbrauw. “Ehm, nou meneer Theophilus,” begon Niles, maar Hatteas vader greep het vel weer uit zijn handen.

“Geeft niet, jongen,” zei hij met een droevige glimlach, “Ik verzin wel iets om het hier weer vol te krijgen voor het begin van de zomer.” Hatteas vader pakte zijn notitieboekje en pen en begon druk te schrijven. Hattea zuchtte en keek Niles aan. “Hoe gaat het verder met jou?”

“Wel aardig,” zei Niles, “We hebben een meevaller gehad en ik heb vandaag weer een grote klant binnengehaald.” Niles werkte in de stad bij een grote snoepgoed-distributeur. Hij had het bedrijf met zijn verkoopvaardigheden op de kaart gezet. Zelfs *de Witte Lotus* kocht bepaalde snoepjes van dat bedrijf.

“Blij dat te horen,” zei Hattea. Niles zwaaide naar iemand buiten de zaak, voordat hij zich weer tot Hatta richtte.

“Gaan we vandaag nog naar de bibliotheek?” vroeg hij.

“Natuurlijk,” zei Hattea stellig.

Omdat het meeste amusement in de stad te vinden was, waren de bibliotheek en het buurthuis de enige plekken voor de bewoners om samen te komen. De bibliotheek diende ook als schaakclub, ontmoetingsplaats en, als het buurthuis bezet was, vergaderzaal. Het was daardoor ook niet de meest stille bibliotheek. Het buurthuis was vlakbij en werd gebruikt voor vergaderingen, bijeenkomsten en op zaterdag als bioscoop. Hattea keek even op de klok.

“Och, gaan jullie nu maar,” viel Hatteas vader hun in de rede, “Er is toch weinig te doen.”

“Pap!” wilde Hattea er tegenin gaan, maar hij onderbrak haar.

“We hebben bijna alles al afgewassen en de administratie gedaan. Ik moet alleen de laatste dingetjes doen. En ik wil verder schrijven in de tussentijd.” Hij liet zijn notitieboekje zien, die al vol stond met nieuwe ideeën. Hattea koos ervoor om niet met haar vader in discussie te gaan en stond op.

“Oke. Ik ga me dan even omkleden en de boeken pakken.”

“Heb je ze nu alweer uit?” plaagde Niles, “Heb je niet al de hele bibliotheek uitgelezen?”

“Ik houd nou eenmaal van lezen,” schoot Hattea in de verdediging,

“Jij mag er zelf voor kiezen of je al je tijd aan Maria geeft.” Hattea had al een tijdje strijd met Maria, die alle vrije tijd van Niles voor zichzelf probeerde te houden. Ze was een aardige meid, maar ze moest toch echt leren dat Niles ook andere vrienden had. Niles keek plotseling zuur.

“Het is uit,” zei hij bitter.

“Oh,” Hattea had gelijk spijt van haar opmerking. “Sorry voor dat.”

“Geeft niet,” zei Niles snel. Hij lachte als een boer met kiespijn en hield er ook snel mee op. Hij keek weg van Hattea. “Het ging al niet zo goed. Ze vond dat ik teveel tijd op het werk doorbracht.” Hij keek fronsend naar zijn voeten, toen hij zei: “En ze vond het nooit leuk als ik hier was.”

“Waarom niet?” vroeg Hattea verbaasd.

“Ze, ehm...” Niles kon even niet bedenken wat hij zou zeggen. Hij keek expres niet naar Hattea, toen hij de zin vervolgde. “Ze mocht jou niet.” Hattea stond even met haar mond vol tanden, voordat haar gezicht betrok.

“Het gaat toch niet over die discussie, toch?” vroeg ze dreigend.

“Nou.”

“Het spijt me, maar als ze me niet mocht omdat ik vind dat koffiedrinkers niet wijs zijn, dan...”

“Hattea,” zei haar vader scherp. Hattea hield gelijk haar mond. Ze merkte aan Niles bittere uitdrukking, dat ze te ver was gegaan. Ze mompelde een excuus.

“Sorry Niles. Dat was niet mijn bedoeling.” Niles knikte.

“Het is goed, Hattea. Maar wil je...”

Hatteas vader liet zijn hoofd met een luide bonk op de tafel vallen, waardoor Hattea en Niles geschrokken omkeken. Hattea herstelde zich het eerst en liep naar haar vader, waar ze een hand op zijn schouder legde.

“Het lukt me niet!” riep haar vader uit. Hij ging weer rechtop zitten, verscheurde de blaadjes en wilde ze in de lucht gooien, maar bedacht zich en stopte de snippers in de vieze theepot. Hattea en Niles keken hem even medelevend aan. Hattea was opgegroeid in de theewinkel. Haar ouders probeerden haar weg te houden voor de meeste problemen, maar ze was oud en wijs genoeg om haar eigen conclusies te trekken. De stad en het drukke leven drukten op de zaak. Het huis was al oud en moest hier en daar gerepareerd worden. Haar vader deed er alles aan, om mensen te trekken en de zaken te verbeteren. Als ze nu een paar klanten meer konden aantrekken.

Toen lichtte het gezicht van Niles wat op.

“Weet je wat? We kunnen in de bibliotheek gaan kijken voor inspiratie,” zei hij, “We kunnen een stunt uithalen en misschien iets vinden dat toeristen meer kan trekken.”

“Natuurlijk,” stemde Hattea in, “Er zijn genoeg dingen die we kunnen doen. Ik heb wel een idee wat voor boeken we moeten hebben.”

“Maar we kunnen er niet te veel geld aan uitgeven,” zei haar vader snel. Hattea gaf geen antwoord. Ze wist net zo goed als haar vader, hoe het budget eruit zag. “Wacht maar even hier, Niles,” zei Hattea, “Ik ga me even omkleden.”

Hattea liep snel naar achteren, door de keuken naar de deur die naar de trap leidde. De trap gaf toegang tot de tweede verdieping, waar Hattea met haar ouders woonde. Het kleine raampje in de achterdeur liet een half wilde tuin zien, die haar vader gebruikte om thee ingrediënten te laten groeien. Hattea liep haar kamer in, waar ze snel haar schort vervuilde voor een blauwe jas. Ze pakte haar zilvergrijze handschoentjes en zocht de boeken bij elkaar. Het zonlicht scheen warm op de groen geverfde muren en diepbruine meubels in haar kamer. Een paar lichtvlekjes op de muur, leidde Hattea even af. Het licht kwam van de ogen van haar knuffelschildpad Sultan, die Hattea al haar hele leven had. De knuffel lag op een grote, paarse hoge hoed met groene band. De hoed was al generaties in de familie, had haar vader haar verteld. Toen ze klein was, had hij zelfs een verhaal verzonnen dat de hoed van de Gekke Hoedemaker zelf was geweest. De hoed was toen al vele malen te groot en nu zakte de hoed nog steeds over haar oren. Nu deed het meer dienst als aparte bijzettafel. De diepzwarte knopen, die Sultans ogen moesten voorstellen, glommen vrolijk. Hattea keek even naar de groen met goudkleurige schildpad, keek om zich heen en knuffelde het stevig. Toen pakte ze haar boeken in een tas en ging snel naar beneden.

2. In de bibliotheek

Het was tien minuten fietsen van de winkelstraat naar de bibliotheek. Bijna alles in het dorp was op fietsafstand. Hattea en Niles fietsten rustig naast elkaar. Ze werden om de zoveel seconden begroet door een medebewoner.

“Weet je al, wat het gaat worden?” vroeg Niles, toen ze een zijpad in fietsten.

“Ik heb een aantal ideeën,” antwoordde Hattea, “De bibliotheek heeft wat boeken over de geschiedenis van het dorp. Als er iets interessants bij zit, kunnen we dat makkelijk implementeren.”

“Ik had verwacht, dat je eerder een thema wilde opzetten.” Hattea lachte.

“Je bedoelt dat ik de oude familielegende nieuw leven in wil blazen?”

“Waarom niet?” vroeg Niles, serieus, “Het verhaal is nog steeds populair.” Hattea dacht er even over na.

“Ik denk dat mijn vader het geweldig zou vinden,” zei ze langzaam, “Maar het zal een complete verbouwing van de tearoom betekenen. En ons budget is al redelijk klein.”

“O ja.” Ze zeiden daarna weinig, totdat ze bij de bibliotheek waren aangekomen. Het hemelblauw geverfde gebouw was oud, maar verzorgd. De dorpsbewoners waren trots op deze plek, maar hadden de bibliotheek zo vaak verbouwd dat de originele architectuur alleen binnen nog enigszins authentiek was. Waar eerst een open zuilengang was geweest, waren grote ramen ingezet. Langs de randen van de grote gang stonden grote zachte banken. Er waren delen aangebouwd en weer gesloopt en weer in een andere stijl opnieuw aangebouwd. De ingang en het achterste gedeelte van de bibliotheek waren het meest origineel gebleven. De deuren van de ingang waren vervangen, maar de deurlijsten waren nog steeds versierd met een goudkleurig varenmotief en boven de deur stond:

Waar het woord is geschreven, ontstaat orde in de chaos.

Omdat de bibliotheek ook een samenkomstplek was geworden, hadden ze het gebouw opgedeeld in twee stukken. Er was een gedeelte waar mocht worden gepraat en waar het stil moest zijn. Bij het praatgedeelte stonden grote grijze banken met tafeltjes. Daar stonden ook de kranten en tijdschriften geplaatst. Er was ook een drinkwagentje waar koffie, thee en limonade verkocht werd. Hattea dronk hier echter geen thee. De man van de kraam ging te heftig heen en weer met het zakje en het water was altijd te ver doorgekookt. Je mocht in dit gedeelte wel lezen, maar niet alle boeken mochten worden meegenomen. De bezoekers van de bibliotheek hadden hier weinig moeite mee. De meeste moderne boeken lagen vaak al klaar op een speciaal tafeltje en als er een bepaald populair boek was uitgekomen, lag er minstens één op elk tafeltje.

Wilde je zelf naar de boeken of naar iets oudere boeken zoeken, dan moest je door een glazen deur naar *het Donker*. De bijnaam was door de dorpsinwoners

gegeven, omdat hier minder licht was om de boeken niet te beschadigen. Iedereen fluisterde als ze in *het Donker* waren, als er al gepraat werd. Sinds de bibliotheek in de stad was gesloten wegens geldproblemen, was de bibliotheek in het dorp alleen maar gegroeid. Een gedeelte was constant in aanbouw en was afgeschermd voor bezoekers. In de lengte kon niet meer worden gebouwd, dus de buitenkant van de bibliotheek kreeg langzaam de vorm van een kruis. In *het Donker* stonden planken en planken vol met boeken. Het aantal planken met boeken was ook flink toegenomen en de ruimten tussen de planken waren kleiner geworden. Hierdoor werd *het Donker* een steeds groeiend en veranderend doolhof. De achterkant van het gebouw, als je verder kon kijken dan 5 meter, was verhuuld in duister en niemand wist wat daar stond. Hattea had al eens geprobeerd om met behulp van een kaart te raden wat er allemaal was, maar zelfs de kaart was half ingevuld. Ze had een keer aan Madame Lavender gevraagd of zij meer wist. De waarzeggende bibliothecaresse had haar hoofd geschud.

“Tijdens een brand is een deel van het archief verloren gegaan,” had ze gezegd, “Onder andere informatie met wat voor boeken er stonden.”

“Maar er moet toch wel eens iemand daar naartoe?” had Hattea verbaasd gevraagd.

“Zo nu en dan vullen we een gedeelte van de kaart verder in,” zei Madame Lavender, “Maar we zijn gewoon te druk. En de kans dat iemand verdwaald is iets te groot.” Madame Lavender haalde verder haar schouders op bij Hatteas vragen en kon verder niets meer vertellen. In *het Donker* waren overal kleine tafels opgesteld. Een kleine tafellamp gaf wat meer licht om bij te lezen. Verder was alles stoffig, stil en donker.

Hattea zat het liefst aan één van de tafeltjes in *het Donker*, maar ze wilde met Niles praten, dus zetten ze hun tassen bij een hoek van één van de banken en gingen zitten.

“Ik denk dat het verstandig is, dat ik wat boeken ophaal,” zei Hattea terwijl ze haar handschoenen uittrok en in haar tas deed, “en dat we dan verder praten.”

“Dat is goed. Ik bestel wel wat te drinken,” stemde Niles in. Hattea pakte haar geleende boeken uit haar tas en leverde ze in aan de balie. Madame Lavender lachte vriendelijk.

“Dat is vroeg, Hattea,” zei ze.

“Goedemiddag Madame Lavender. Ik ben bezig met een onderzoek,” viel Hattea met de deur in huis, “Hebben we boeken over de geschiedenis van het dorp? En ik wil graag het boek over kruiden weer lenen als dat kan.” Madame Lavender knikte zwijgend, pakte een lamp en een kaart en ging Hattea voor naar het doolhof van boekenkasten. Dit was protocol. Hattea wist redelijk de weg in *het Donker*, maar er waren al eerder mensen verdwaald. Wanneer iemand zelf *het Donker* in wilde, moesten ze hun naam en tijd van aankomst melden. Ze kregen dan een kaart en een armband mee. Als iemand verdwaald was, kon men op de knop in de armband drukken en kwamen ze diegene zoeken. Hattea had dit systeem vaker gebruikt, maar vandaag had ze een missie en wilde ze niet te veel tijd verdoen aan het

bewonderen van de vele boeken. Ze volgde Madame Lavender en ze liepen een minuut lang zwigend langs vele kasten, totdat ze bij de sectie geschiedenis waren aanbeland.

“Hier moet wel wat tussen zitten,” zei Madame Lavender zacht. Ze gaf een kleine zaklamp aan Hattea en begon een paar boeken van de plank af te halen. Hattea keek om zich heen. De boeken waren hier redelijk recent. De meer populaire namen stonden in glanzende letters op de kaften. Het stof lag hier nog niet zo dik erop. Ze zag dat de lampen een paar meter verder weer kapot waren.

“We hebben een elektricien ernaar laten kijken,” zei Madame Lavender zacht, toen ze Hatteas blik volgde, “Hij zei dat er niets aan de hand was en dat de lampen misschien teveel vocht hadden aangetrokken.” Hattea mompelde iets over dat ze het snapte en liep de boekenkast na, om te zien of ze iets interessants kon ontdekken.

Er was één boek dat Hattea opviel. Het was een dik boek, in bruin leer gebonden. De verkleuring en het stof op het boek gaven aan dat het al een wat ouder boek was. Ouder dan de boeken eromheen. Het stond op ooghoogte. Hattea pakte het van de plank en bekeek het van alle kanten. Ze wist niet waarom juist dit boek haar aandacht trok. Misschien omdat het juist niet paste tussen al die moderne literatuur. Er stond geen titel op. Er was geen tekening op het kaft afgebeeld. Hattea opende het boek nieuwsgierig, maar voordat ze erin kon lezen kuchte Madame Lavender zachtjes. Ze keek Hattea fronsend aan. Hattea pakte blozend een stapel boeken aan en samen liepen ze terug. Madame Lavender stopte nog een keer, om bij de natuurafdeling het boek over kruiden te pakken. Toen waren ze weer in de helder verlichte voorruimte. De praatkamer was rumoerig, na de stilte in *het Donker*. De geur van stof en oud papier werd vervangen door de geur van gekookt water, limonade en een vleugje zweet.

“Volgens mij ben je hier wel een tijdje mee bezig,” zei Madame Lavender. Ze legde een stapel van de gevonden boeken, die ze in haar eigen handen had op de stapel van Hattea. Hattea bedankte Madame Lavender, die weer naar de balie liep. Hattea, die het gewicht van al die boeken begon te voelen, snelde naar het tafeltje waar Niles zat. Ze zette de stapel voorzichtig op de grond en begon gelijk in het eerste boek te bladeren. Niles sifte aan zijn limonade en groette iedereen die binnenkwam. Hij keek rond naar de andere aanwezigen en wachtte geduldig. Hattea zou na een paar minuten de goede van de slechte boeken hebben onderscheiden en dan kon hij tegen haar praten. Er waren genoeg anderen om een gesprek mee te beginnen. Een groepje mensen zat aan de tafeltjes dichtbij te praten over het nieuws in het dorp.

“Heb je het gehoord?” vroeg een meisje luidkeels aan haar vriendin. Haar stem kwam boven het rumoer uit. “Huize Soeterwaelde is verkocht.”

“Wat?” riep haar vriendin uit, “Sinds wanneer?”

“Ze hebben het vorige maand verkocht. Blijkbaar gaan de nieuwe bewoners er binnenkort intrekken.” Een aantal hoofden waren omgedraaid bij het woord Soeterwaelde en nu ging het rond de menigte.

“Ik dacht dat het nooit verkocht zou worden,” mengde Niles zich in het gesprek, “Het is zo grotesk. Het geld om het te onderhouden is al enorm.” De meisjes knikten, samen met een aantal anderen die mee luisterden.

“Ik had altijd gedacht dat het een monument zou worden,” zei de vriendin vertwijfeld, “En het is inderdaad een beetje groot.” Het eerste meisje schudde haar hoofd.

“Nee, het gerucht gaat dat de Nuvo familie hun intrek gaat nemen.”

Hattea keek op dat moment even om en haar gezicht betrok. *Nuvo*. De naam was bijna gelijk aan koffiebomen. Hoewel Hattea zoveel mogelijk uit de buurt van dat zwarte spul bleef, had zelfs zij gehoord van de Nuvo familie. Ze hadden in tien jaar tijd hun koffietent uitgebreid, totdat ze de hele productieketen in handen hadden. Hoe, dat wist niemand. Nu schoten de Nuvo koffiezaken, *Nuvoca* genaamd, de grond uit en de roddels over de rijkdom van de familie staken nu en dan de kop op. Elke grote stad had een Nuvoca winkel. Er waren zelfs plannen om een Nuvoca te openen in het dorp. Hattea hield haar hart vast bij het idee.

“De Nuvo familie,” zei de vriendin, happend naar adem, “Bedoel je,” ze begon te fluisteren en Hattea kon het niet meer verstaan. Met moeite probeerde ze zich weer te concentreren op de boeken voor haar.

Op dat moment werd het gesprek overstemd door een gil vanuit het doolhof van boekenkasten. Iedereen keek verschrikt om.

“Wat is dat?” vroeg Niles. Hij stond op en liep naar de glazen deur. Het gegil werd vervangen door een schreeuw. Madame Lavender pakte snel een lamp en ging het Donker in. Meerdere mensen waren opgestaan en begonnen zich te verdringen bij de glazen deur. Niles was naar binnen gegaan, achter Madame Lavender aan en Hattea kon hem niet meer zien. Ze was als één van de weinigen blijven zitten. Ze schudde haar hoofd en begon de boeken weer door te spitten. Er was weer eens iemand verdwaald geraakt tussen de boeken en het kwam wel eens voor dat iemand een paniekaanval kreeg. Dat was ook de reden dat ze zich moesten melden. Maar als Madame Lavender naar binnen ging, kwamen ze snel weer buiten. Hattea probeerde zich te concentreren op het boek dat ze in haar handen had.

Waarom kunnen de mensen zich niet aan de regels houden? dacht ze geërgerd, *Ik ben nooit verdwaald in de bibliotheek*. De boeken die ze had gekregen lagen nu keurig op twee stapels. De ene wat grotere stapel was niet interessant. De thema's in de boeken zouden niet bij een tearoom passen of waren niet interessant genoeg om er iets mee te doen. De tweede en kleinere stapel bevatte wel boeken die mogelijk interessante dingen konden opleveren. Het dorpje had een aardige geschiedenis en zo vlakbij de stad waren er genoeg verhalen die Hattea kon doorspitten. Ze pakte het eerste boek van die stapel en begon de veelbelovende hoofdstukken te bekijken. Het geschreeuw was intussen gestopt en de interesse

was weer afgezwakt bij de menigte. Het rumoer begon weer aan te zwellen. Hattea ging snel door de boeken heen. Als ze de juiste boeken mee kon nemen, kon ze die meenemen en tenminste in stilte gaan lezen. Hier kon ze zich niet concentreren. Niles en Hattea konden bij haar thuis beter praten.

Een vrouw met kort krullend blond haar stormde door de deuropening, gevolgd door Niles en daarachter een puffende Madame Lavender. De onbekende vrouw leek nogal van streek. Haar ogen waren wijd open en stonden wild.

“Ik zweer het, het was daar!” Ze wees naar de deur van *het Donker* en keek paniekerig om zich heen. Madame Lavender en Niles probeerden haar tot bedaren te brengen.

“Meisje, kalm aan,” suste Madame Lavender, “Het is een grote bibliotheek. En de schemering laat wel vaker mensen schrikken.”

“Ik was niet geschrokken!” schreeuwde ze, “Ik zei je...” Ze stopte met praten, toen ze door had dat ze niet serieus genomen werd en haar ogen vernauwden zich. De groep mensen die al eerder geïnteresseerd waren in wie er zo'n kabaal had gemaakt, waren gestopt met praten en luisterden naar het gesprek.

Niles lachte bemoedigend naar de vrouw.

“Het is niet erg,” zei hij sussend, “Iedereen maakt fouten.”

De vrouw keerde zich naar Niles met een gezicht dat op ontploffen stond. Ze opende haar mond, maar bedacht zich. Ze keek wat beter naar Niles. Haar ogen leken naar een punt te staren, net achter hem. Toen begon ze vanuit het niets te huilen. Niles schrok en probeerde haar gelijk te troosten. De andere omstanders keken even toe. Een aantal mensen waren opgestaan en hadden zich om Niles en de snikkende vrouw geschaard. Nadat ze weer tot bedaren was gekomen, was de meeste aandacht weer weg en keek iedereen naar hun eigen boek of groepje. Niles bleef bij haar staan en probeerde haar nog steeds op zijn onhandige manier te troosten. Hij kon met iedereen opschieten en had een charme die de meeste mensen een gevoel gaven dat ze hem al hun geld moesten geven. Huilbuien was hij echter niet gewend. Niles probeerde sussende geluiden te maken en klopte zo nu en dan op haar schouder. Iemand had de vrouw een zakdoek gegeven, waar ze zo nu en dan haar neus aan afveegde. Ze was al wat bedaard, maar bleef echter bij Niles staan. Ze leek de aandacht van Niles wel te waarderen.

Hattea had dit schouwspel van haar plek op de bank gevolgd. Toen de vrouw niet meer schreeuwde, snoof ze. Het was natuurlijk normaal om emoties te tonen, maar het hoefde niet zo teatraal te zijn. Hattea probeerde altijd om zich te houden aan de etiquette, die voorschreef dat het tonen van emoties alleen in bepaalde situaties en omgevingen konden worden getoond. Dat vond ze normaal. Huilen in het openbaar was bizar. Hattea probeerde haar gedachten weer op een rijtje te zetten. Ze richtte haar aandacht weer op het boek in haar handen. Het was het vreemde oude boek dat ze van de plank had gepakt. Hoewel het kaft van gewoon bruin leer was, voelde het vreemd aan. Ze streek even over het gladde oppervlak en sloeg het kaft om.

Mijn beste, stond er in zwierige letters op de eerste bladzijde, Als het gaat om de mysteriën van het leven, heeft iedereen zijn eigen krachten. De één meer dan de andere. En daarom wordt dit boek aan jou overgedragen. Je wordt aangetrokken door alles wat hierin is geschreven. Alles dat hier wordt onthuld, is voor jou. Bewaar het geheim goed.

Hattea deed het boek weer dicht en keek er weer eens goed naar. *Wat voor boek is dit?* dacht ze verbaasd. Ze bekeek de kaft nogmaals, om een titel of schrijver te ontdekken. Ook de binnenkant van de kaft was leeg. Er was geen verwijzing van de schrijver, geen titel en Hattea kon niet achterhalen hoe oud het boek was. Ze deed het boek weer open op een willekeurige pagina. Ze begon te lezen.

Het Heksenbos ontstond toen het klooster, dat op die grond was gevestigd, afbrandde. De vele kruiden die ze daar hielden, hebben zich staande weten te houden. Als het Heksenbos nog steeds bestaat als jij, beste lezer, dit leest, dan kan dit stukje grond vele schatten bevatten.

Hattea legde het boek weg en pakte snel een ander boek. Het Heksenbos. Daar had ze een hoofdstuk over gezien in de stapel van potentiële boeken. Ze had het boek weer gevonden. De titel: *Verhalen en mythen van Quensheart* glom in zilveren letters van het boek. Het was een boek over volksverhalen en mythen van de omgeving. Het hoofdstuk over het Heksenbos begon met:

De naam Heksenbos heeft haar oorsprong in de vijftiende eeuw, toen de heksenvervolgung langzaam aan populariteit won. In de loop der tijd zijn de vele verhalen opgeschreven en hoewel er verschillende versies bestaan uit verschillende eeuwen, gaat het verhaal meestal over één personage. De verhalen vertellen over een mooie jonge vrouw, die in het bos een huisje heeft staan en invloedrijke mannen probeert mee te lokken. De verdwijning van deze invloedrijke mannen ging vaak gepaard met rampspoed voor de bevolking. Doodgeboren kinderen en mislukte oogsten werden vaak toegeschreven aan de heks en de verdwijning van de man gaf meerdere malen aanleiding tot de ophanging van vrouwen. Of dit ook werkelijk de beruchte heksen waren, blijft in het duister. Na de ophanging kon het zijn, dat het ongeluk in het dorp bleef. Vaak werd het dorp dan geheiligd door het klooster (zie bladzijde 300 voor verdere details). In enkele verhalen werd de heks gepakt en ter dood veroordeelt, maar deze verhalen vertelden ook over een ander mysterieuze kenmerk van de heks. Hier is de meest vertelde versie van de Heks, voor het eerst opgetekend door de monnik Franciscus uit de zeventiende eeuw: